

[Stinus]

social udvikling, som igen kan få afgørende indflydelse på den politiske udvikling, i særdeleshed hvis den økonomiske og sociale udvikling udebliver; men jeg tænker også på de ti's aktuelle muligheder i Contadorafredsprocessen.

Det er trist i dag – halvandet år efter folketingets sidste Mellemamerikadebat – at måtte konstatere, at der er sket meget lidt i retning af fredeligørelse og stabilisering af Mellemamerikaområdet. Også derfor hilser vi denne debat velkommen, for den giver os en mulighed for at tilkendegive, hvor indsatsen efter vor mening kan og bør intensiveres.

For halvandet år siden udtalte folketinget støtte til Contadoralandenes bestræbelser på at fremme fredelige løsninger uden ydre indblanding. Dette kan vi fortsat tilslutte os, men den manglende udvikling i fredsprocessen eller en udvikling, som på visse områder går den modsatte vej, som også udenrigsministeren påpegede det, nødvendiggør, at vi overvejer, hvad vi konkret – gerne og helst sammen med andre lande – kan gøre for at påvirke udviklingen, hvad vi kan gøre for at presse på over for landene i området og over for USA, som må bære sin store del af ansvaret for, at udviklingen går den forkerte vej. Her tænker jeg bl.a. på USAs handelsboycot over for Nicaragua og den øgede støtte til de såkaldte contraer.

Når jeg nu kritiserer USA, skyldes det ikke udpræget sympati for styret i Nicaragua, som i meget høj grad bærer sin del af ansvaret for udviklingen. Jeg behøver blot at nævne suspenderingen af en række borgerlige friheder i Nicaragua, som er med til at fjerne landet endnu mere fra billedet af den idealstat, som nogle ynder at tegne. Suspenderingen af en række grundlæggende frihedsrettigheder vil sikkert også blive forsvaret i løbet af debatten i dag og ansvaret herfor lagt på USA. Det holder bare ikke, for hvis befolkningens opslutning bag det sandinistiske styre i Nicaragua var så entydig, som det hævdes, var der ikke behov for at suspendere disse rettigheder.

Det må gøre indtryk, at bl.a. retten til at strejke er blevet ophævet. Det samme gælder ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, rejsefrihed, fængsledes ret til hurtigt at blive stillet for en dommer osv. Det er ikke noget ideelt billede af en stat, som i 1979 over for Organisationen af Amerikanske Stater lovede at etablere

en regeringsform med pluralisme og demokrati. Med denne tilsidesættelse af fundamentale menneskerettigheder kommer Nicaragua i højere grad til at ligne det billede, præsident Reagan plejer at tegne af landet, og det er beklageligt.

Det skal imidlertid ikke afholde os fra at støtte Nicaragua. Vi bør klart og tydeligt tage afstand fra USAs handelsboycot, og vi bør direkte modvirke den på den måde, at vi udbygger handelssamkvemmet med Nicaragua og udvider den finansielle bistand til landet. Danmark har jo netop ydet et rentefrit statslån på 75 mill. kr. til Nicaragua, og vi har med tilfredshed noteret os udenrigsministerens bemærkninger om, at der har været drøftelser med henblik på at finde egnede projekter for endnu et statslån til Nicaragua. Gennem EF er vi også med til at yde støtte til landet. Vi vil ydermere opfordre regeringen til at undersøge alle muligheder for at udbygge handelsforbindelserne.

Vi tror fortsat på, at vi på den måde kan være med til at hindre Nicaraguas totale afhængighed af Cuba og Sovjetunionen, en afhængighed, som Nicaraguas regering gentagne gange har givet udtryk for at den ikke ønsker, og derved medvirke til at sikre, at Nicaragua får mulighed for – således som dets regering også har udtrykt ønske om – at blive et egentligt alliancefrit land i modsætning til Cuba, som jo unægtelig ikke er det, selv om det kalder sig sådan.

Der er grund til at frygte, at den politik, som USA fører, vil lede Nicaragua akkurat den modsatte vej, hvortil kommer, at denne amerikanske politik er med til at skade USAs omdømme langt uden for det mellemamerikanske område, og det bør vi ikke være ligeglade med. CIAs udlægning af miner i Nicaraguas havne står endnu i frisk erindring. Det samme gælder USAs reaktion, da Nicaragua indbragte mineudlægningen for Den internationale Domstol. USA meddelte, at man ikke ville rette sig efter domstolens afgørelse – ganske i strid med, hvad USA erklærede sig parat til at gøre, da man under præsident Truman besluttede at være med i Den internationale Domstol.

Den amerikanske senator Paul Simon har i en artikel i New York Times den 16. oktober 1985 beskæftiget sig med spørgsmålet om, som han udtrykte det, »hvilken slags land USA er, og hvilken slags land USA vil